

Константин Величков

О, не, не питам веч
съдбата...

О, не, не питам веч съдбата
какъв тя жребий готви мен.
Сипнаха въз мен теглата,
горчила нови всеки ден
в живота ми отрова леят
и вече преклоних глава.
О нека, нека ми се смеят!
Кат кухи, глупави слова
самите ми дори страданья
в душата ми сега кънтят.
Простих се с всичките желанья,
не търся щастие в светът,
ни радост, сладки наслажденья.
Преминах най – добрия път
и само тежки огорченья
стрелнаха си въз мен ядът.
И мъки, и беда изпитах.
За искрени души ламтях,
на лицемери зли налитах
и зло, и подлост аз срещнах!
Видях подлецът тържествува,
видях талантът унизен
и всеки, честно що ратува,
осмеян и опозорен!
И смислювам днес това време,
когато с идеали упоен
и жъден за мечти големи,
в доброто вярвах възторжен.
Душата ми е мъчалива,
препълнена с мрачна тъга,
и кат насмешка зла, горчива
представя ми се то сега!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6326>]